

nantsministeren omtalte, der 1806 blev bevilget Hans Høihed Prinds Christian, senere Christian VIII, blev udredet af Danmark og Norge, og den Apanage, som nu skal udredes, skal udredes af Danmark alene. Som en Folge deraf forekommer det mig, at der er god Grund til, at den Apanage, som skal udredes af det danske Monarchie alene, ikke kan naae den samme Størrelse, som den, der udrededes af Danmark og Norge i Forening. Jeg skulde dog ikke have taget Ordet alene for denne Bemærknings Skyld; men det forekommer mig, at der var en anden Udtalelse i Finantsministerens Foredrag, som jeg endnu mindre kan gaae ind paa. Den ærede Finantsminister meente, at der ikke var Noget, hvorved man stærkere kunde sikke en Bestemmelse, end ved at indbringe den i en Lov, og at det, som den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) ufskede udtalt ogsaa i nærværende Lov, var allerede udtalt i Pensionsloven, og at det fik ikke mere Kraft eller Betydning, hvad enten det paany bliver udtalt i nærværende Lov eller ikke. Det kan jeg ikke lade gjælde. Der er virkelig stor Forskjel paa, om man ved en eller anden Leilighed udtaler sig for et vist Princip i al Almindelighed — og det skete i Pensionsloven, — eller man, efter at der er gaaet nogle Aar, udtaler det samme Princip paa ny, ikke, som dengang, i al Almindelighed, men med bestemt Anvendelse paa et særegent Tilfælde. Vi have saa ofte hørt sige, at den og den Beslutning, den og den Bestemmelse er vedtagen i en vieblikkelig Opbrusning eller noget Sligt, og der gives jo Folk, som ville finde Grunden til forskjellige Bestemmelser i Danmarks Riges Grundlov i en vieblikkelig Opbrusning; jeg troer ikke, den er at finde deri, jeg er tværtimod overbevist om, at den ene og alene findes i en besindig og fornuftig Overveelse af de foreliggende Forhold, men ligesom man har kunnet sige det om enkelte Bestemmelser i Grundloven, saaledes kunde man ogsaa tænke sig, at der var dem, der vilde sige: ja den Bestemmelse, der staar i Pensionsloven, staar der, rigtignok, men den kom derind halvsveis uoverlagt, ved en vieblikkelig Opbrusning, eller hvad man nu vil kalde det. Derfor mener jeg, at det er ret godt, at

man, da Leiligheden gives, viser, at det ikke var Opbrusning, men at man fastholder den samme Bestemmelse, som man vedtog for en tre Aar, eller hvorlænge det er siden i Pensionsloven, da man ganske almindeligt betragtede Sagen, ved nu i dette Dieblik, da man ikke seer paa Sagen i Almindelighed, men har et enkelt bestemt Tilfælde for Øie, at stadfæste den.

Finantsministeren: Det sidste Foredrag nøder mig dog til at gjenkalde i Erindringerne, at blandt de tre Exempler, der ere anførte paa Fortidens Apanager, er kun det ene ældre end 1814, hvorimod de to ere yngre. (Barfod: Jeg omtalte ogsaa kun det ældre!) Ja den ærede Rigsdagsmands Bemærkning kunde kun ramme det ældre, derfor nævnte han ogsaa kun det ældre, men han talte ikke noget om, at hans Bemærkning ikke ogsaa gjaldt de to sidste. Jeg kan ikke indsee, hvorledes man kan troe, at der skulde være en større Hindring for at faae den Bestemmelse i Pensionsloven forandret, som der nu er Spørgsmaal om at gjentage ved denne Lov, derved, at en saadan Gjentagelse har fundet Sted, hvis virkelig Forholdene stillede sig saaledes, at den lovgivende Magt blev enig om at forandre denne Bestemmelse, der er udtrykt i Pensionslovens § 2, hvisfølge ikke nye Apanageredes Efterladte skulle kunne vente at blive pensionerede af Staten. Jeg kan altsaa ikke indsee, at man, naar man virkelig vil have dette System besættet paa den Maade, som er attraaet, kan gjøre det paa anden Maade end ved at optage en Grundlovsbestemmelse derom.

Barfod. Rigsdagen vil upaatvivlelig have lagt Mærke til, at jeg ganske vist kun omtalte det ene Tilfælde, ligesom ogsaa Finantsministeren nu selv bemærkede, men man vil upaatvivlelig være enig med mig i, at saalænge man var vant til at bestemme Apanagerne til en vis Størrelse, fordi de skulde udredes baade af Danmark og af Norge, og saalænge de Personer vedblive at leve, der have befundet sig under disse Forhold, saalænge har man Banfælgelighed ved at forandre Forholdet. Man har givet Hs. Høihed Prinds Christian, afdøde Kong Christian den Ottende, en saadan Apanage, fordi Danmark og Norge vare for-